

Niclas Tamas

KÖRNINGEN

Bild: Thomas Hawk

Du får sprida texten vidare i detta format
Du får inte ändra något eller använda texten kommersiellt.

Körningen

Regnet drev runt i stora moln genom luften innan de vräkte sig mot vindrutan på den parkerade taxibilen och splittrades.

Det var löningslördag. I taxin satt Viktor. Motorn gick på tomgång, taxameteren glimmade matt mot honom. Läderjackan knirkade när han lutade sig bakåt med händerna på ratten. Doften efter förra kunden påminde om den ruttna blomkål han hittat i kylan i förrgår.

Han stod etta i zon 313. Kvällen hade flutit som siden sedan skiftbytet vid halvsex. Taxameteren pep. Högt och gällt som ett otröstligt spädbarn. Han lutade sig framåt, tryckte på ja-knappen, skrev ut körordern och rev av remsan.

Hämta på Molngatan om tio. In på gården fram till porten. Släppa Stora Torget. Jeanette. Fyra personer. En tiominutersstyrning. Kunde bli 110 spänn. Eller 90. Berodde lite på trafikljusen. Det fanns tid att gå in och pinka på OK. Han rullade i skydd under taket utanför ingången, parkerade och gick in. När pissat skvalade ner i porslinet var den svarta klumpen tillbaka i magen.

Han gick ut till bilen och ringde kund. Han passerade Vaksalagatan och tog höger. Vädergatorna. De beskrev förhållandet med Lotta ganska bra. Solsken. Töväder. Dimma. Regn. Storm. Blixt. Häftig passion. Isen i själen töade bort. Vilse i det förflutna. Gräl och tårar. Förtroendet bortblåst. Ska vi verkligen fortsätta tillsammans? Han saktade ner och

passerade fartguppet. Det kanske var dags att kasta in handduken? Men just nu låg hennes farfar för döden på Akademiska sjukhuset.

Han tog första vänster. Det var fyra glada tjejer. De stod i trappuppgången och väntade. Doft av öl och parfym fyllde bilen.

”Mycket körningar?”

”Fullt upp”

”Vi hade tänkt ta bussen”

”Vilken tur att det finns taxi då. Eller hur?”

Vindrutetorkarna hann nästan inte med. Trafikljusen var snälla. Rött vid Tycho Hedén. Rött vid Väderkvarn. Rött vid Storgatan. Rött vid Kungsgatan. Sedan över Dragarbrunn och stopp vid Stora Torget. Kunderna lämnade bilen. Fyra människor av de runt åtta tusen han träffade i bilen under ett år.

Regnet tilltog i styrka. Det forsade över torgstenen. Han stod kvar. Taxameteren skrek som ett spädbarn. Han skrev ut körordern. Och svor inombords. Färdtjänst. Ut på landet. Bråtorp. Det innebar tjugofemminuters tomkörning hem. Han visste var det låg. Östhammarsvägen, vänster mot Hallstavik och sedan ner till vänster efter en dryg mil. En dialyspatient hade åkt därifrån tre dagar i veckan tills för ett år sedan. Egenavgiften var 90. En knapp tvåhundra betalt. Förhoppningen att passera fyratusen den här natten försvann. Han ringde kund.

”Fredriksson”

”Godafton. Det är taxi. Jag framme om ett par minuter”

”Vad fort det gick!”

”Snabbaste bolaget i stan”

Fredriksson la på. Viktor styrde ut från trottoarkanten. Fredriksson som svarat visade sig vara Fredriksson junior. Minior hade fyllt år och det var senior som skulle hem.

Fredriksson senior stod inte och väntade i trappuppgången. Det dröjde tio minuter innan trappbelysningen slogs på och ytterligare fem minuter innan hissen kommit ner och Viktor hastat ut till porten med ett paraply, fått in Fredriksson senior i bilen, fällt ihop rullatorn och satt sig bakom ratten. Viktor drog färdtjänstkortet och rullade tillbaka mot Stora Torget. Fredriksson luktade ensam man i hus på landet. En instängd, lite unken doft. Inte obehaglig, men lätt påträngande.

”Hittar du till Bråtorp?”

”Ja. Är det på Testensidan?”

Fredriksson muttrade något som Viktor tydde som ett ”ja”. De lämnade Uppsala via Gränby och fortsatte mot Jälla. Vattnet kastade sig vildsint mot vindrutan. Fredriksson verkade ha somnat. Viktor satte farthållaren på 80.

De passerade Starboda, Grönviken, Örby, Vallby, Gåvsta och tog vänster vid Lejsta. Viktor tittade på klockan. Tjugo över elva redan. Bilen for fram genom natten på Hallstaviksvägen den sista milen. Fredriksson vaknade

upp när Viktor långsamt rullade ner på grusvägen mot Testen. Fredriksson vände på huvudet och stirrade in i den svarta blöta skogen.

”Mylingarna är ute. Kör inte på någon av dem. Här i backen är det. In till vänster”

Viktor saktade ner och svängde in på gårdsplanen. Fredriksson betalade. Viktor önskade Fredriksson god natt och slog ut körningen. 203: - betalt. När han svängde runt bilen rös han till inombords. Mylingar. Osaliga spädbarn, mördade av sina mödrar. Han körde försiktigt tillbaka ut på vägen. Minst tjugofem minuter till stan och nästa körning. Telefonen ringde. Det var växeln.

”72”

”Vi har en körning till dig. Hur långt har du hunnit?”

”Halvvägs till Lejsta”

”Bra. Han står vid busskuren vid Jutbol. Här kommer den”

Taxametern pep och han la på. Stannade vid sidan av vägen och slog på varningsljusen. Skrev ut körordern. Lämnadress var Uppsala station. Inget namn. Inget fastpris. Han skulle lätt få 400 tillbaka till stan. Då blev det 600 på en dryg timme. Bingo. Skadan reparerad. Han svängde runt.

Regnet och blåsten hade tilltagit. Det var som om någon stod med en högtryckstvätt på motorhuven och riktade munstycket direkt mot vindrutan. Han saktade ner till trettio. Ett svagt ljussken bröt mörkret vid vägkanten längre fram. Det liknade en döende ljuslåga. En reflex? En ficklampa? Han blinkade höger och rullade in framför busskuren.

Viktor såg någon lösgöra sig ur mörkret. Dörren for upp och en man hoppade in. Dörren gick igen. Viktor log mot honom. En doft av cigarr och skarp aftershave slog emot honom.

”Hej. Och du skulle till Uppsala station?”

”Vi har ont om tid. Det är dags att resa”

Rösten lät som grovt sandpapper. Viktor vände bilen, accelererade och slog på taxametern. Slog in lämnzon 211 och satte lämntiden till 35 minuter. Viktor sneglade på mannen. Långt grått hår i hästsvans. Koppärrigt ansikte.

”Fick du skjuts ner till vägen?”

Mannen spände de stålgrå ögonen i honom.

”Det kan man kanske kalla det”

Det drog en hinna över mannens ögon. Viktor såg en glimt av vansinne. Mannen vände huvudet framåt igen. Och talade rätt ut i luften.

”Vi har en del att prata om på vägen in”

Viktor sneglade försiktigt åt sidan en gång till. Det var inte blött på golvet. Mannens långa oljerock var torr. Skorna var inte leriga.

”Vad skulle det vara?”

”Livet. Ditt eget till exempel”

Viktor la båda händerna på ratten och kramade den. Först mylingarna och sedan den här dåren.

”Vad vet du om mitt liv?”

”Ge mig handen!”

Mannen bände loss Viktors hand från ratten lika lätt som man knycklar ihop smörpapper. Den drunknade i mannens handflata.

”Öppna handflatan”

Mannen bände isär Viktors knutna näve. Han tryckte Viktors handflata mot sitt lår och drog sedan ett senigt pekfinger rakt över den. Någoting exploderade i ett vitt sken. Viktor drog åt sig handen. Bilen vinglade till. Han rätade upp den. Bilen hade skenat över hundra meter på fel sida av vägen.

”Sitt still! Du är ju för fan livsfarlig!”

Mannen la händerna i knät. Viktor drog efter andan. Mannen satt blickstill och tittade rakt fram. Inte förrän de var tillbaka i Jälla kom sandpappersrösten tillbaka.

”Stanna hos Lotta. Hon är bra. Ni får det fint tillsammans. Kan du lova mig det? Det skulle göra mig glad”

Det började glöda i handflatan där mannen dragit långfingret. Viktor släppte greppet om ratten. Glöden sökte sig uppåt. Förbi underarmen. Som en svetslåga från helvetet. Viktor nickade. Mannen vände sig mot honom. Hinnorna av vansinne var tillbaka. Viktor nickade igen.

”Säg det”

Mannen sträckte pekfingret mot Viktor.

”Ja! JA! Jag lovar”

Mannen log nöjt. Smärtan försvann. Mannen satt med stängda ögon och händerna i knät. Trafikljusen var snälla. Det var grönt hela vägen. Tycho

Hedén. Torkelsgatan. Väderkvarnsgatan. Viktor tog vänster vid Storgatan och en minut senare rullade de in på parkeringen bakom stationen.

Tre gatlyktor spred ett kallt ljus som inte räckte till. Det stod inte en enda taxi vid stolpen. Det hade slutat regna. Viktor stannade. Mannen vaknade till liv. Han vände sig mot Viktor.

”Ett löfte är ett löfte. Kom ihåg det”

Ett kraftigt ljussken och en knall fick Viktor att vända på huvudet. Lampan i en av gatlyktorna hade exploderat. Det fräste till och den svarta cirkeln på parkeringen växte. Han vände sig om. Passagerarstolen var tom. Taxametern stod på ”ledig”. Det låg en femhundring i vindrutan framför förarplatsen.

Viktor satt stilla och kliade högerhanden tills den blödde. Stirrade rakt ut i mörkret. Efter tjugo minuter kom han fram till att det inte hade hänt. Körningen fanns inte i taxametern. Samtalet från växeln var inte registrerat i telefonen. Han torkade av blodet på handen med femhunderappen.

Hans privatmobil pep. Från Lotta. ”Är du snäll och kommer? Jag behöver skjuts hem.”. Han startade och körde mot Akademiska sjukhuset.

Ackis var övergivet så här dags. Ett par taxibilar utanför akuten. En piketbuss. Han parkerade utanför ingång 70. Det var inte en människa i vestibulen eller vid hissarna. Han nådde avdelningen på sjunde våningen. Hittade en nattsköterska som beklagade sorgen och visade honom vägen. Dörren gick tyst igen bakom honom.

Det var som om tiden stannat i rummet. Två ljus kastade oroliga skuggor bakom sängskärmen. Lotta satt på en stol med ryggen mot honom och stirrade ut över det glittrande Uppsala. Han gick fram till henne. La armen om henne och kramade henne. Hon tog hans hand och viskade:

”Jag vill börja om. Den här gången är det allvar. Vi har varit igenom för mycket tillsammans. Eller hur?”

Hon drog handen över magen och tittade honom i ögonen.

”Det vill jag också. Kom så åker vi”

Han vände sig om. Lottas farfar låg i sängen med slutna ögon. Händerna knäppta över bröstet. Det långa gråa håret var utslaget på kudden. Koppärren syntes tydligt i ljuslågornas sken. Viktor skrek.

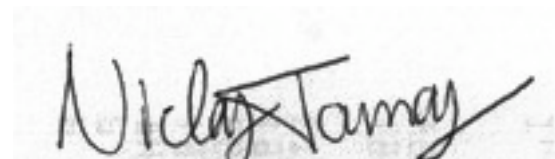
Tyckte Du om det Du läste?

Donera 15:-. SMS:a "Tamas 15" till 72500

Donera 30:-. SMS:a "Tamas 30" till 72500

Donera 45:-. SMS:a "Tamas 45" till 72500

Tack för Din donation!

Besök min blogg!
Där finns det mer att läsa!
Ladda ner! Läs! Sprid!